

OLMAZ OLMAZ DEMEYİN! OLUYOR.

Günümüzde en önemli görevlerimizden biri Cenab-ı Hakk'ın göz nuru olarak verdiği evlatlarımızı önce Rabb'imizin, sonra da bizim razı olacağımız şekilde yetiştirmek. Rabbimizin razı olacağı şekilde yetiştirirsek zaten o evlattan kendimiz de, milletimiz de ve devletimiz de razı olur. Bunun için çocuklarımızın eğitimi çok önemlidir. Boş bırakılan tarlayı her türlü yabancı otların, tikenlerin işgal edeceği gibi, eğitimi ihmal edilen evlatlarımızın beynini de ne tür zararlı düşüncelerin işgal edeceğini tahmin edemeyiz. Konuma bir hikâye ile başlayarak daha güzel anlatmaya çalışayım. Bunlar hikâye, bunları geç demeyin. Konferans için gittiğim bir cezaevinde “ Hocam! Allah'a bana bir oğul ver nasıl olursa olsun dedim. Şimdide burada evlat katili bir baba olarak yatıyorum” diyen babaya rastladım.

Atalarımız demiş. “ Baba oğula bir dönüm bağ bağışlamış, karşılığında babasına evladı bir salkım üzüm vermemiş.” Olur mu? Olur. İnanıyor musun? diye sorarsanız? İnanıyorum. Diyeceksiniz “ Hocam hayırsız bir evladın mı var? Hayır. Allah herkese benim evlatlarım gibi evlat nasip etsin. Evlatlarımdan da, torunlarımdan da damat ve gelinimden de hepsinden memnunum. Allah hepsinden razı olsun. Hikâye:

Zengin bir adam ölüm döşegindeydi. Üç oğlu yatağın başucunda cenaze masrafları tartışmasına girer. Önce büyük oğlu: “ Fazla masrafa gerek yok. Mezarlığa gitmek için 8-10 araba kiralarız olur biter.”

Ortanca oğlu: “ Canım o kadarına gerek yok. Kendimiz için iki araba kiralayalım. Konu komşu arabalar varsa arabaları ile gelsinler, mutlaka gelmek istiyorlarsa onlar da kendilerine araba kiralayıp gelsinler.”

Küçük oğlu: “O kadar masrafa ne gerek var. Bir pikap kiralayalım. Cenazeyi oraya koyarız, kendimiz de şoför mahalline sıkışırız olur biter.” Henüz sekarat haline girmeyen, şuurunu kaybetmeyen gözleri yumulu ölüm acısı, ecel teri döken baba, son nefesinde evlatlarının bu konuşmalarını kulağı ile duyması, ölüm acısını bir kat daha artırır ve sonunda dayanamayarak: “ Evlatlarım! Siz hiç merak etmeyin. Bana bir zahmet pantolonumu getirin, size ağırlık olmadan ben mezara kadar yürürüm.

Şimdi de bizzat benim şahit olduğum iki olayı anlatayım da bu kadarı da olmaz demeyin.

1- Veli toplantılarımızdan birinde yakın dostum, arkadaşım ve halen Manisa’da emeklilik hayatını sürdüren hâkim A. Y. odama girdi. Hâkim bey son derece üzgün ve yorgun gözükiyordu. Ben herhalde hâkim beyin çocuğunun notlarının zayıf olduğu düşüncesiyle “ Hayırdır Hâkim bey çocuğunuzun notları iyi değil mi, yoksa?” dediğimde Hâkim bey “ Hayır müdür bey kızımın notları gayet iyi. Öğretmenleri de son derece memnun.” dedi. Ben de kendisine “ Ama çok yorgun ve üzgün gözükiyorsun” dediğimde, devamla: “ Müdür bey bugün insanlığımdan utandım” diyerek anlatmaya başladı. Benim de yakinen tanıdığım Manisa’da mukim, üstelik herkesin de tanıdığı bir ailenin babaları vefat ediyor. Vefat haberini alan çocukları eve koşuyor. Fakat hepsinde bir telaş. Telaş, cenazeyi defin işleri için değil. Evden mal kaçırılmaması. Cenaze öbür odada beklerken hâkim bey çağrılıyor. Hâkim bey evdeki masa, kasa ve menkullere tedbir koyuyor, ondan sonra cenaze defin işlemlerine başlanıyor.

2- Almanya’nın Durmstadt kentinde ATİB Emir Sultan Camiinde Türk çocuklarının din eğitimi çalışmalarında bulunurken Almanya’ya ilk gelen nesilden benim de hemşerim olan B. Almanya’ya geldiğinde benim yanımda misafir olarak kalırdı. Hemşeri de olduğumuz için kısa zamanda kendisiyle aramızda bir dostluk oluştu. Almanya’ya gelen ilk nesil olduğu için çoluk çocuğunu getirmemiş. İşten çıkmış mesai saatlerinde çalışmış, temel gıda maddelerini tarhana, bulgur vs. memleketten getirmiş tasarruf etmiş para biriktirmiş, çok para kazanmış. Memlekette iki oğlu ile bir kızı olduğunu hepsini de evlendirdiğini, hepsinin de altına birer araba aldığını hiç birinin de bir sıkıntısı olmadığını, anlatırdı. Almanya’dan emekli olan vatandaşlarımız genelde hem sağlık, hem de sosyal haklarını takip açısından altı ayda bir Almanya’ya gelirlerdi. B. U. Bir gün aniden hasta olarak Frankfurt hava alanına hasta olarak geldiğini, kendisinin ATİB (Avrupa Türk İslam Birliği) deki dostları tarafından alınıp hastaneye yatırması konusunda yardım ister. ATİB li dostları da Türkiye’den hasta olarak dönen B. U. Frankfurt hava alandan alarak hastaneye yatırılır. Bu arada B. U. yu da dostları yalnız bırakmaz. Birkaç hafta sonra sağlığına kavuşan B. U. ya dostlarından biri takılır. “ B. U. memlekette doktor mu yok. Ufak bir rahatsızlıkta hemen Almanya ‘ ya mı gelinir?” dediğinde. B.U. başlar ağlamaya. Neye uğradığını bilemeyen dostları sorar “ Hayrola B. U. ne oldu bir hata mı yaptık” dediklerinde B.U. başlar anlatmaya. B.U.nun hanımı vefat etmiştir. Oğlunun yanında kalmaktadır. Bir gece aniden rahatsızlanır. Bekler ki hastaneye götürsünler. Ama bakar ki öyle bir telaşları yok. Oğlu ve gelini ceplerini karıştırmaya başlarlar. B. U. da tilki kurnazlığı

içinde ne yapacaklarını merak eder. Oğlu ve gelini tarafından B. U nun cepleri boşaltılır ve sabah beklenir kalp krizi geçirdiği tahminiyle B. U.'nun ölümü beklenir. B. U. Hasta numarasıyla sabahı eder. Sabahleyin evden çıktığı gibi “ Allah ısmarladık “ demeden hava alanı ve Frankfurt'ta soluğu alır. Ve ATİB'li dostlarına der ki . “ Artık benim için memlekette ne oğlum, ne kızım var. Artık benim memleketim Almanya” diye oğlundan gördüğu vefasızlığı hüngür hüngür ağlayarak anlatır.

Sözün doğrusunu söyleyen yüce Peygamberimizin řu sözü bütün anne babalarının kulağının küpesi olsun. “ **Hiçbir baba, çocuğuna güzel terbiyeden ve edepten daha üstün bir hediye vermiş olamaz.**” Arkamızda bilgili canavarlar değil iyi eğitilmiş edepli evlatlar bırakalım. Unutmayalım ki arkamızda bırakacağımız en büyük servet, menkul ve gayri menkuller değil yüce Peygamberimizin buyurduğu gibi iyi eğitimli hayırlı evlatlardır.